

החקירה הם: הרב יוסף בן זאב בילר, בן 46, מתל אביב, שקרשותו נמצאה המזוודה. משה צבי ברנשטיין, בן 53, מתל-אביב. אברהם בילר, בן 40, יחזקאל רוזנריין, בן 40, בן יהודה לוינגר, בן 33, קלמן רוזנטל, בן 60 — כולם עולים חדשים.

הם הואשמו ע"י התובע בהברחה לפי סעיף 210 מפקודת המכס והי שופט הוציא נגדם פקודת מעצר ל-7 ימים מאחר שהתובע טען כי שחרור כל נאשם שהוא בערבות יש בו כדי להפריע למהלך החקירה.

ממקורות שונים נמסר כאילו שנים מהנאשמים הם חברי "פועלי אגודת ישראל" ולא עוד אלא שהנאשם בילר כעל גם כשליח פואגי בחו"ל. בקשר לכך נמסר מטעם הוועד הפועל של פואגי כי אין לארגון כל שייכות לנאשמים. ואף שמותיהם אינם ידועים לארגון פרט לאחד — הוא הרב בילר. אך גודע לנו כי התוויות שהודבקו על הקופסאות מקורן בהזמנת כמה אלפי קופסאות בשר כשר ע"י פואגי בישראל באנטוורפן, אלה הוכנו ונארוו אך לא נשלחו ארצה בגלל קשיי משרד הקיצוב והאספקה — והנה מצאו בכל זאת את דרכם לישראל, כשבתוכם מתקיים שעונים שויצריים...

אחד הנאשמים, משה ברנשטיין הצ'היר בבית המשפט ממרר בבכי כי הוא שליח "ועד הישיבות" ואין לו כל מגע עם ההברחה. "אני עומד להתחיל בשביתת רעב", אמר ברנשטיין, עד אשר תצא צדקתי לאור.

עם כל זאת יש סימנים לכך, כי מאחורי העניין מסתתרים גורמים צבויים — שלא ניתן עוד לפרש בשמם. הרב בילר למשל, הביא עמו המלצות ממסודות שונים לקונסוליה הבריטית והצטרפת כדי שיקלו עליו את סידור הנסיעה. וחקקה על מוסד שהוא מכיר את שליחיו... ולא מן הנמנע הוא כי הנאשמים אינם אלא דגי רקק (אם כי השלל ראוי להתכבד בו!) שידרכו את החוק בדרך למחבואיהם של "הוליתנים הגדולים"...

כוחו של הבד

משנתפסו שלש הנערות (הגילים: 13, 14, 16) על ידי המשטרה, אמרו בפשטות: "רצינו לכיף, פעם רצינו לכיף כמו בקולנוע".

לעומת המקרים הרבים של גניבה מתוך מצוקה ועזובה, הרי לפנינו מקרה של גניבה מתוך "שאיפה ללוקסוס" והיא אחת ההרפתקאות הנדירות ביותר ביר מני המשטרה שלנו. שלש הנערות גנבו 1000 לירות (אצל אחד השכנים של אחת מהן. שיטת הביצוע: הודמנות, כאשר איש לא היה בבית והכסף חבוי מתחת למזרון) ומאו הפכו חייהן פרושה הוליבודית במהדורת הר הכרמל, מלון "המלך דוד", הנגזרת מפאראות ואוכל משובח (בלוי נקודות?) את הדרך בחזרה מירושלים עשו בשעות הלילה בטכסי "ספשל" (25 לירות), על ההר בחיפה היו עולות במוניות בלבד: שמלות רכי שו להן כאוות נפש (וגם תכשיטים) למלצרים נתנו (בגיסטה רחבה) לירה או שתיים, אכן, החיים היו אמנם נהדרים בשלש הימים הללו.

הגידו אשר תגידו — הן בחרו להן דוגמה קלסית של חיים קלים, כי שם הכל יפה וטוב. שם — על בד הקולנוע אתה רואה זוג נוסע במכונית ספורטיבית בית הדורה, אך אינך יודע בדיוק מנין לקח הברנש את ה"קרייסלר" הזה. אתה רואה אותם לפתע פולשים לאיזה בית עזוב ביער (של מי הבית?) ובפנים, על אף היותו בית עזוב מזה כמה דורות — מי נמצא בו יין ואווו צלוי (ואין איש יודע מי הכין את המעדנים הללו, מי משלם בעבור התענוגות), ובכלל — וזה העיקר — מנין חי הברנש הזה, מתי הוא עובד ומה התעסקותו? והן רצו לחיות כמו בקולנוע. עתה יועמדו בפני שופט מיוחד לעבריינים צעירים.

גולש נקניק ושעוני זהב

אולם הנוסעים של נמל חיפה המה מאדם שעה שקבוצת שוטרים לבושי אורחית ממחלקת החקירות של משטרת חיפה נכנסה בחשאי דרך דלת צדדית, בראשותו של הקצין ע"מ שמאי, ו- תפסו עמדות תצפית "אסטרטגיות" ב- כל פינות המקום.

כמה אנשי משטרה אחרים עקבו בלי הרף אחרי אדם גבה קומה שירד זה עתה מעל סיפון "נגבה" ושהתנהג בעצבנות יתרה בהכותו בתור לבדיקת המכס.

החשוד הסתודד עם אנשים שונים, ואף טלפן למה מספרים שנרשמו ע"י שוטר לבוש אורחית, "שחיכה בתור לטלפון"...

את בדיקת המכס עבר החשוד בלי תקלות, ובכליו לא נמצא כל דבר אסור, אך משפנה להכניס את מזוודתו לעגלת גרר כדי להוציאן אל מחוץ לשטח הנמל, קדמו את פניו שני שוטרים ו- הציעו לו באדיבות עגלת גרר משלהם. החשוד החור, וגלזה אל השוטרים בדרכם למשטרת החופים והגבולות. יחד אתו נעצרו עוד שני אנשים, "שהס' תובבו" סביבו, האחד אורח ישראלי והשני עולה חדש.

המשטרה "שמה עין" זה זמן ממוך על החשוד שנעצר, הנמצא תדיר במסעות בין הארץ וחו"ל אך מעולם לא נמצאו כל הוכחות נגדו כדי להביאו למשפט. ונדמה היה כי גם בחי פוש האחרון העלתה המשטרה חרס בידה. במזוודה נמצאו: מיני בלואי בגדיים, נעלי אחת, בגדים של ילד, נפת לין, ומטרייה של אשה... הפצים שלכל הערות אין בהם משום הוכחה לאי כשרותו של אדם. אולם בתוך המטען "המגויז" התגלגלו גם 7 קופסאות של סימורים. מהם של שויפס, מהם של סלמון וכמה — של "בשר כשר למהדרין" — תוצרת בית חרושת עברי באני טורפן בלגיה, ארוז במיוחד בשביל פועלי אגודת ישראל ירושלים, "הפירי מה" היתה מעל לכל חשד. אך השוטר מרדכי זילברמן ממחלקת החקירות של משטרת חיפה החליט משום מה לנעוץ את אחת הקופסאות — וראה זה פלא: רחש השויפס הצפים במיץ לא נשמע.

לקח מרדכי זילברמן מברג ותקעו מיני גיה וביה במכסה הקופסה — אך במקום סילון של מיץ זהבה מתפרץ — נתגלתה לעין שכבת צמר גפן לבנה. וכך באקראי נתגלתה ההברחה הגדולה ביותר מאז קום המדינה.

ל. הקופסאות הכילו מאות חבילות קטנות ארוזות בקפדנות ובהן מאות אלפי ציירי שעונים שויצריים עדינים וברגי מנגנון יקרי ערך.

לפי פקודתו של מפקח-ראשון ברינגר שניהל את החקירה במשטרת הנמל נבדקה מזוודתו של הנתפס בקפינות יתרה ואמנם נמצא — כי היא מצויידת בתחתית כפולה בגובה שלושה סנטימטר. ברוח הצר שבין שתי שכבות הקרטון נמצאו 208 שעונים, בייניהם 5 שעוני "שפהאון" מוזהבים (מחירים בשוק כיום כ-80 ל"י! כל אחד), שעונים מוזהבים לגברת "טיסו" ושעוני כרוב.

בינתיים התחקו השוטרים על עקבות שלושה עולים חדשים שבאו במגע עם העצורים עוד באולם הנוסעים בנמל. לאחר חיפוש באוהלי החשודים במחנה "שער העליה" נמצאו ברשותם 13 קופסאות ("בשר כשר וחלק" — "להרתיח עשר דקות"!) ובהם למעלה מ-300 שעונים מסוגים יקרים ביותר, אצל אחד מהם נמצאו גם חבילות ניר צילום מסוג "אגפא", "שעברו" את בדיקת המכס בחבילת נקניק של עולה חדש. שמות הנאשמים נשמרו בסוד ע"י המשטרה עד למחרת היום עת הובאו בפני שופט השלום הראשי מר. ו. ממן בחיפה. שמותיהם כפי שנתגלו בשעה

תלתל זילדיק!

השמפו המובחר ללא סבון

מהיר השפופרת: 220 פרי + 35 פרי מס מותרות
מהיר הבקבוק: 340 פרי + 55 פרי מס מותרות
(כולל 30 פרי פקדון עבור הבקבוק)

חוצרת "שמן" חיפה

פסנתרים מפירות ידועות — במבחר גדול וכפרמן, ת"א, רח' רש"י 9

כחובן מטוסיאן

המפקח על התעבורה להולכים ברגל

אל תעשה כאו אל תחצה את הכביש
עשה חצה אותה כמעבר החציה
תרומת המקום ע"י: החברה המאוחדת לקדוח בע"מ תל-אביב, רח' סלמון 16

תקליטים לפספון אברהמסון תל-אביב
רחוב בויהודיה 9

תקליטים
בטהובן, ברהמס, צייקובסקי, סימפוניות, קונצ'רטים וכו' רדיו אוניון רח' דיזנגוף 116, תל-אביב